

Деякі принципи Стокгольмської Декларації можна розглядати як гарантії права на безпечне (сприятливе) навколишнє середовище, наприклад, принцип 6, в якому йдеться мова про необхідність припинення введення в навколишнє середовище токсичних і інших шкідливих речовин у таких кількостях чи концентраціях, що перевищують здатність навколишнього середовища знешкоджувати їх; запобігання наслідкам застосування ядерної й інших видів зброї масового знищення (принцип 26).

3. Важливе значення для розвитку міжнародного права навколишнього середовища мають такі джерела, якими є конвенції, договори (угоди), протоколи, резолюції міжнародних організацій та інші. Зосередимо увагу в контексті досліджуваної теми, на деяких з них, зокрема:

Конференція ООН з навколишнього середовища і розвитку (Ріо-де-Жанейро, 1992 р.), де були прийняті такі документи, як «Декларація з навколишнього середовища і розвитку», «Порядок денний на ХХІ століття» і запропоновано визначення поняття «стійкий розвиток», як досягнення оптимальних результатів розвитку з урахуванням інтересів людей і мінімальним збитком для навколишнього середовища;

Звіт підкомісії ООН з прав людини і навколишнього середовища (1994 р.), у якому пропонується Декларація принципів «Права людини і навколишнє середовище», яка проголошує основне право кожного на безпечне, здорове й екологічно сприятливе навколишнє середовище, а також що «усі держави повинні поважати і гарантувати право на безпечне, здорове й екологічно сприятливе навколишнє середовище і прийняти адміністративні, законодавчі й інші міри, необхідні для ефективного здійснення цього права»;

Конвенція про доступ до інформації, участі громадськості в процесі прийняття рішень і доступі до правосуддя з питань, що стосуються навколишнього середовища (Оргус, Данія, 1998 р.). У Конвенції визнано право кожної людини «жити в навколишнім середовищі, сприятливому для її здоров'я і добробуту», а також обов'язок самої людини як індивідуально, так і разом з іншими людьми захищати і поліпшувати навколишнє середовище на благо нинішнього і майбутнього поколінь;

Всеєвропейські конференції міністрів охорони навколишнього природного середовища «Довкілля для Європи», на яких приймається багато важливих документів, чільне місце серед яких може бути надано Протоколу про стратегічну екологічну оцінку і інші.

Здійснений аналіз положень вище викладеного дає можливість зробити висновок, що інститут права на безпечне навколишнє природне середовище в міжнародному аспекті знаходиться в стадії формування.

4. Таким чином, основні вектори участі в

міжнародному співробітництві у сфері раціонального використання природних ресурсів, їх відтворенні й охорони навколишнього природного середовища для України це ЄС та СНД. У 2004 р. Верховною Радою України було прийнято Загальнодержавну програму адаптації законодавства України до законодавства ЄС. Даною програмою передбачається, в тому числі, імплантація законодавчих актів ЄС з екологічної безпеки. У рамках СНД основна маса нормативних актів присвячена координації діяльності у даному напрямку. Необхідно звернути особливу увагу на принцип пріоритетності міжнародних еколого-правових приписів, що містяться у договорах стосовно внутрішнього законодавства. При цьому право на безпечне навколишнє середовище, закріплене на національному рівні, використовувати як необхідну правову базу для належної співпраці, яка потребує розробки нового й подальшого удосконалення чинного законодавства.

УДК 338.45 (477)

ОСНОВНІ НАПРЯМКИ ВИЗНАЧЕННЯ ШЛЯХІВ ОЗДОРОВЛЕННЯ ПРОМИСЛОВОГО КОМПЛЕКСУ В УКРАЇНІ

Глазкова А.С., аспірант (УкрДУЗТ)

Сьогодні потенціал промислового комплексу України не може бути реалізований у повному обсязі тому, що у країні немає сприятливого бізнес-клімату. Про це свідчать результати двох впливових міжнародних досліджень: Всесвітнього банку «Ведення бізнесу-2014» та «Рейтингу глобальної конкурентоспроможності» Всесвітнього економічного форуму. З висновків цього дослідження відомо, що у сфері ведення бізнесу Україна займає 142 місце із 183 країн світу, у тому числі по показникам ефективності податкової системи країна займає 181 позицію, яке є майже останньою. Неблагоприятний бізнес-клімат є основним фактором, цей фактор стримує інвестиції: криза значно знизила інвестиційний імідж, звузилось коло внутрішніх джерел фінансування, міжнародні фінансові ресурси стали практично недоступними.

Основні фактори нестабільності промислового комплексу можна розділити на зовнішні та внутрішні. До зовнішніх можна віднести недосконалість законодавчих актів та нормативної бази щодо ведення бізнесу; неефективну податкову систему; високий рівень корупції; нерозвинутість механізмів державно-приватного партнерства; відсутність захисту прав інвесторів; ресурсно - експортна орієнтованість та повна залежність стану економіки від коливань світової

кон'юнктури; організаційна недосконалість та низький рівень капіталізації виробництва; високий потенціал проникнення на внутрішній ринок іноземних транснаціональних корпорацій з підпорядкуванням національного виробництва інтересам іноземних країн.

До внутрішніх: значна структурно - технологічна відсталість та збитковість виробництва; висока матеріало- та енергомісткість; висока зношеність основного виробничого капіталу та інноваційно - інвестиційна непривабливість та несприйнятливність; майже повна залежність від зовнішніх джерел енергетичних ресурсів; відсутність диверсифікованих організаційних форм промислового виробництва, нерозвиненість коопераційних зв'язків, вузька спеціалізація малих підприємств.

Сучасний стан промислового та транспортного комплексів України – занепад. Для вирішення проблеми розвитку необхідно вирішення наступних завдань:

- виявлення бар'єрів, які заважають підйому виробництва, стимулювання важелів державного впливу на живлення підприємницької діяльності, розробка чіткої держаної стратегії підтримки інноваційних структур;

- подолання дисбалансу між створеними об'єктами промислової власності;

- подолання недостатнього навантаження промислової сфери, основною причиною, якого є структурна невідповідність виробництва потребам ринку;

- оновлення матеріально-технічної бази підприємств, устаткування, обладнання, модернізація технічної бази;

- підвищення рівня соціальної орієнтованості, розвиток кваліфікованого потенціалу робітників та мотивування їх до ефективної трудової діяльності тому;

- стабільний розвиток та підвищення ефективності використання виробництва, ресурсів, які безпосередньо беруть участь у процесі виробничому процесі та у процесі надання транспортних послуг;

- цілеспрямоване прикладання усіх зусиль до встановлення рівноваги реальних секторів економіки.

Комплексного рішення можна досягти якщо здійснити роботу у наступних напрямках: необхідність випереджаючого розвитку структуроутворюючих галузей; прагматичний і системний розвиток відстаючих галузей матеріального виробництва, їх становлення та конкурентоспроможне функціонування на базі прогресивних вітчизняних досягнень; переозброєння галузей економіки на базі досягнень сучасної інноватики; забезпечення

конкурентоспроможності власної продукції як на внутрішньому, так і на зовнішньому ринках.

Але робота у цих напрямках має сенс у випадку забезпечення наступних складових: зниження податкового тягаря; розвиток інноваційної інфраструктури, підтримка венчурного фінансування, підтримка експорту високотехнологічної продукції, приваблення інвестицій та створення благо- приємного бізнес- клімату.

УДК 656.025.2

ДО ТЕОРЕТИЧНИХ АСПЕКТІВ СЕРВІСУ ПАСАЖИРСЬКИХ ЗАЛІЗНИЧНИХ ПЕРЕВЕЗЕНЬ

Глушенко Т.М., здобувач (УкрДУЗТ)

Щодня тисячі людей на залізничному транспорті здійснюють поїздки у дальньому, місцевому та приміському сполученні. Комплекс послуг, що надаються залізничниками пасажирам, з одного боку, створює сприятливі передумови для праці, відпочинку, лікування, навчання і т. ін., що в підсумку впливає на продуктивність праці трудящих, підвищує культурний рівень і якість життя населення. З іншого – розширюючи набір послуг, залізничний транспорт забезпечує зростання доходів від пасажирських перевезень за рахунок підвищення якості перевезень, залучення додаткових клієнтів.

В умовах ринку необхідно розширювати асортимент транспортних послуг в кооперації з іншими видами транспорту, а також у взаємодії з індустрією готельного, туристичного, екскурсійного, ресторанного бізнесу, що в умовах ринку підвищує ефективність використання наявних потужностей і прибутковість перевезень.

Загалом поняття «сервіс» включає в себе більше, ніж обслуговування. Поняття «сервіс» буде неповним, якщо його сприймати просто як «обслуговування», тобто виконання будь-яких стандартних операцій. Сервіс передбачає ще й індивідуальний підхід в обслуговуванні людини, техніки, сировини (матеріалу), виконання індивідуальних послуг і операцій, які часто вимагають від виконавця додаткових витрат часу, енергії, ресурсів, але, як правило, без додаткового збільшення їх вартості для обслуговується об'єкта. У транспортному сервісі індивідуальний підхід в обслуговуванні ще включає: доброзичливе привітання, посмішку, ввічливу манеру спілкування, діловий настрій, проникнення в потреби, бажання, попит клієнта, подяку за звернення до обслуговуючого об'єкту. Іншими словами, працівник служби сервісу, крім